

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra I Sverrig

Citation: Andersen, H. C.: "I Sverrig", i Andersen, H. C.: *I Sverrig*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 151. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hcaisverrigval-shoot-idm140454473089088.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: I Sverrig

Vi har nået sommerens hjerte og turens kulmination, *Midsommerfesten i Leksand* (XVIII). Det er på en gang én hedensk og kirkelig fest, hvor hele Dalfolket drager af gårde. Men livets bekræftelse skal og må males mod den mørke baggrund af undergangens permanente trusler. Vejen derhen fører over Dalelven, hvor flydebroen er ved at synke under vognen og kun akkurat synes at holde. I nærheden står majstangen fra ifjor med visnede kranse, bundet af hænder der nu måske også visner i graven. Således er husfaderen i præstefamilien han gæster, nylig død. Og han hører fortælle om de hårde vintre, hvor døende svaner klager sig på elven; 152 det er et skimt af indledningens sidste rejsefugl efter svalen (kap. VI, XVI) og mågen (kap. X, XI) - det fjerne mål, evighedslandet, fortøner sig i usikkerhed. På den baggrund bliver selve midsommerfesten en besværgelse af vinterens magter. Den daglange gudstjeneste er trættende og gennemtrænges af løglugt (for at drive andagtstårerne frem!). Han må ud i det fri, og på kirkegården ser han mødre amme deres små - »Livets Kilde sprang over Død og Grav«. Det er den elementære videreleven gennem barnet, som blev antydnet patetisk i *Kinnekulle*, humoristisk i *Marionetspilleren*. Og som en spøgefuldst slutpointe henrykker han om aftenen værtindens barnebarn med silhouetklip og bliver bedt om at klippe nye faconer til bagning af pebernødder: »Jeg haaber, at jeg i Dalarne lever i nye Faconer af Peberkager« - en variation af det stadige håb om at overleve gennem kunsten!